

Arrest

nr. 105 699 van 24 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit tot terugwijzing, genomen door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 11 maart 2013.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. DEMAÎTRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 15 augustus 1985.

Op 11 maart 2013, met kennisgeving op 21 maart 2013, beslist de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een besluit tot terugwijzing waarin de verzoekende partij gelast wordt het grondgebied van het Rijk te verlaten met een verbod er gedurende 10 jaar terug te keren. Dit is het bestreden besluit, dat luidt als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Syrië;

Overwegende dat betrokkene zich op 21 december 2010 vluchteling verklaarde en dat op 08 februari 2013 een beslissing werd genomen van weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing hem betekend per post;

Overwegende dat betrokkene zich op 14 februari 2012 een tweede maal vluchteling verklaarde en dat op 13 juni 2012 werd beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten;

Overwegende dat betrokkene op 11 november 2011 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het Kader van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 en dat deze aanvraag op 08 maart 2012 onontvankelijk werd verklaard, beslissing hem betekend op 09 maart 2012;

Overwegende dat hij bijgevolg niet meer werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich op 05 juni 2012 schuldig heeft gemaakt aan met bedrieglijk opzet, beoogd te hebben een onrechtmatig economisch voordeel voor zichzelf of voor een ander te verwerven, door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, in een informatiesysteem te hebben ingevoerd, gewijzigd, gewist of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd, feit waarvoor hij op 24 september 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat de veiligheid van het elektronische betalingsverkeer een fundamenteel belang uitmaakt van de Belgische samenleving;

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

BESLUIT:

Artikel 1.- H.A. (...), geboren te Edlib op (...), alias B.W. (...), geboren te Jaafa op (...), wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidstelling."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid aan wegens gebrek aan belang. Haar betoog luidt als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen.

Artikel 39/56, eerst lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet enkel voor de Raad worden kunnen gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het hierbij niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd."

Gezien uit de wet van 15 december 1980 blijkt dat, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de vreemdeling die hoger beroep instelde de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of tijdens de voor het indienen van dit beroep vastgestelde termijn, geeft verzoeker geen blijk van het rehtens vereiste belang bij de vordering tot schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De uitvoering is reeds van rechtswege geschorst tijdens de beroepstermijn en tijdens de behandeling van een hoger beroep, in de hypothese dat verzoeker tijdig beroep instelde.

Wat de vordering tot nietigverklaring betreft, wijst verwerende partij op de inhoud van artikel 52/3 Vreemdelingenwet:

§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft/ beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld

dat de vreemdeling valt onder de in artikel 1, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. (...)”

Artikel 75 § 2 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

” Artikel 75

§ 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.”

De minister of zijn gemachtigde heeft derhalve een gebonden bevoegdheid om, in het geval dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zoals in casu, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen, vast te stellen onder welke van de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° bedoelde gevallen de vreemdeling valt, en hem, onverminderd de schorsende werking die volgt uit artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980, het bevel te geven om het grondgebied te verlaten onder bijlage 13quinquies.

Daaruit blijkt dat het instellen van het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, of het feit dat de beroepstermijn nog loopt, op zich niet in de weg staat dat een bevel om het grondgebied te verlaten onder bijlage 13quinquies wordt gegeven.

Uit artikel 75 § 2 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt immers nogmaals dat de vreemdeling reeds beschermd is tegen de gedwongen uitvoering dat bevel om het grondgebied te verlaten gedurende de voor het indienen van het desbetreffende beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dat beroep.

De bestreden beslissing werd genomen bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, die luidt als volgt:

”Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (...)”

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en zoals in werking getreden op 27 februari 2012, blijkt de gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde om, wanneer de vreemdeling zich bevindt in een van de gevallen zoals omschreven in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980, die vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De Raad oordeelde in dat verband dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. (RVV, 29 maart 2012, nr. 78 303)

In voorliggend geval verblijft verzoeker op het grondgebied van het Rijk zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Deze vaststelling is overeenkomstig de rechtspraak van de Raad voldoende om tot de bestreden beslissing te komen en wordt door verzoeker overigens niet betwist. (cf. RVV, 29 maart 2012, nr. 78 303)

Daaruit volgt dat hij geen nuttig effect kan sorteren bij de gevorderde nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, gezien de minister of zijn gemachtigde in dat geval niets anders vermag dat een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De minister of zijn gemachtigde kan enkel op een wettige wijze afzien van het geven van een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten in het geval wanneer een hogere rechtsnorm zou worden geschonden door de afgifte van dat bevel aan de vreemdeling.

De aangevoerde schending van zijn grondrechten werd reeds beoordeeld door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van de vraag naar de toekenning van de subsidiaire bescherming, waarbij geen Internationale rechtsbescherming werd toegekend. Zijn verklaringen, waarbij geen begin van bewijs wordt voorgelegd, en die een eenvoudige vrees voor een schending van artikel 3 EVRM uitdrukken, kunnen geen afbreuk doen aan de bevindingen van de bevoegde asielinstanties.

Bovendien werd op 11 maart 2013 een Ministerieel besluit tot terugwijzing genomen, met een inreisverbod van 10 jaar. Op 22 juni 2013 zal een voorlopige invrijheidstelling toegekend worden met het oog op verwijdering.

Uit het bovenstaande volgt dat verzoeker evenmin getuigt van het rechtens vereist belang bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 21 februari 2013.

De vordering tot schorsing is niet ontvankelijk."

Er bestaat evenwel geen noodzaak over de exceptie een uitspraak te doen, aangezien het beroep bij gebrek aan gegronde middelen die tot de nietigverklaring kunnen leiden, dient te worden verworpen, zoals hierna uiteengezet.

3. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel, bestaande uit twee onderdelen, voert de verzoekende partij de schending aan van *"de regels van behoorlijke rechtsbedeling, redelijkheid en zorgvuldigheid"*, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van *"de verplichtingen die voortvloeien uit internationale verbintenissen ondertekend en geratificeerd door de Belgische staat, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden (artikel 2 en artikel 3)"*. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert.

Het middel luidt als volgt:

"A. Vordering tot nietigverklaring

1. Schending van de regels van behoorlijke rechtsbedeling redelijkheid en zorgvuldigheid Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, MB. 31.12.1980 Schending artikel 3 wet 29.07.1991 betreffende de motivering van akten*

Verzoeker tekende tegen de beslissing van 08.02.2013 hoger beroep aan bij de Voorzitter bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

Dit beroep werd gefixeerd op de zitting van 19.04.2013 (stuk 2).

Derhalve heeft een beroep tegen een negatieve beslissing tot weigering van asiel en de subsidiaire bescherming een schorsende werking. Verzoeker blijft derhalve zijn recht op voorlopig verblijf op het Belgisch grondgebied behouden. Uw zetel heeft immers volledige rechtsmacht om te oordelen ((article 39/2, § 1, 1 vreemdelingenwet).

Het is goed mogelijk dat verzoeker alsnog een recht tot verblijf in graad van beroep verkrijgt.

Een uitwijzing op heden is op heden niet opportuun en voorbarig. Verweerder motiveert geenszins waarom de uitwijzing op heden reeds dient te gebeuren, gelet op de hangende procedure.

De materiele motiveringsplicht werd in casu door verweerder geschonden.

2. het respect van de verplichtingen die voortvloeien uit de internationale verbintenissen ondertekend en geratificeerd door de Belgische staat waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (artikel 2 en artikel 3) + materiele motiveringsplicht niet voldaan

Verzoeker- hoewel hij meent dat de beslissing om het grondgebied te verlaten op heden geenszins kon worden uitgevaardigd gelet op het hangende beroep bij Uw zetel tegen de beslissing van het Commissariaat dd. 08.02.2013 met ref 1023431- zal toch kort ingaan op de redenen tot nietigverklaring.

Verzoeker verwijst in samenhang naar de artikelen 2 EVRM en artikel 3EVRM, dewelke respectievelijk het recht op leven en het verbod op onmenselijke behandelingen en bestraffing inhouden.

De verzoeker heeft de Syrische nationaliteit en wordt uitgewezen naar SYRIE.

De verzoeker verblijft sedert 2010 in België en spreekt ondertussen reeds de Nederlandse taal.

De verzoeker heeft steeds het nodige gedaan zich te integreren in België.

De verzoeker werd echter door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar wegens informaticabedrog.

Tegenpartij meent dat dit voldoende redenen zijn om verzoeker uit te wijzen naar Syrie, nu hij een gevaar voor de openbare orde zou uitmaken en de integriteit van andermans personen.

Uw zetel zal evenwel dienen vast te stellen dat verzoeker geenszins is veroordeeld voor het toebrengen van fysisch letsel aan personen, doch enkel een enkele daad heeft gesteld met financiële gevolgen voor een persoon.

Verzoeker bevindt zich ondertussen reeds meer dan 8 maanden in hechtenis, en heeft ondertussen zijn lesje geleerd.

Daar waar Belgische onderdanen feiten plegen, komen zij ook opnieuw in de maatschappij terecht, zodat elke persoon een tweede kans dient te krijgen.

Tegenover deze veroordeling- dewelke de tegenpartij als middel aanwendt- staat dat verzoeker dient uitgewezen te worden naar een Syrie, oorlogsgebied.

Uw zetel zal vaststellen dat op heden de toestand in Syrie schrijnend is. Syrie is op dit ogenblik oorlogsgebied, waar dagdagelijks mensen om het leven komen.

Verzoeker verwijst naar de diverse nieuwsberichten, dewelke stellen dat de situatie elke maand dramatischer wordt in Syrie! De maand maart wordt reeds als de 'bloedigste maand' beschouwd.

Verzoeker heeft op heden geen enkel contact meer met zijn familie, hij heeft geen financiële middelen en heeft geen enkel idee waar hij terecht moet indien hij midden in een oorlogsgebied terechtkomt.

Verzoeker weet niet of zijn familie in leven is en waar hij ze kan bereiken. Hij heeft geen geld, geen vrienden, geen bescherming, geen huis,.... verzoeker is een vogel voor de kat wanneer hij wordt uitgewezen.

Verzoeker zal nergens terecht kunnen en zal gelet op de levensbedreigende toestand om het leven komen bij een inval van het leger of een militaire actie.

Dagdagelijks komen mensen om het leven die in Syrie wonen, die zich hebben kunnen wapenen tegen de militairen, die een huis hebben om te schuilen...

Een uitwijzing betekent het doodvonnis van verzoeker.

Dat het duidelijk is dat een uitwijzing het recht op leven (artikel 2 EVRM) in het gedrang brengt.

Dat een uitwijzing een schending inhoudt van artikel 3 EVRM:

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Verzoeker verwijst o.a. naar rechtspraak dewelke een vrouw niet naar Afghanistan stuurde omwille het loutere feit van haar verblijf in Zweden

Vrouwen die zich niet aan het traditionele maatschappijbeeld houden, lopen in Afghanistan een grote kans om blootgesteld te worden aan geweld, isolatie en stigmatisatie. Het feit dat verzoekster in Zweden verblijft, zou volgens het Hof waarschijnlijk al volstaan om in Afghanistan als «niet traditioneel» aangezien te worden. Ook haar wens tot echtscheiding kan in dit verband een belangrijk element zijn.

Uit enkele verslagen blijkt dat in ongeveer 80 % van de gevallen Afgaanse getrouwde vrouwen het slachtoffer zijn van huiselijk geweld. Dergelijk geweld wordt zelden voor de rechter gebracht nu het om «legitiem geweld» gaat.

Vrouwen die niet worden vergezeld of beschermd door een Voogd" ondergaan steeds belangrijke beperkingen die hun privé- en professionele leven sterk belemmeren en zijn gedoemd om te worden uitgesloten uit de maatschappij. Zij beschikken meestal niet over de middelen om te overleven wanneer zij niet worden beschermd door een mannelijk familielid. Het Hof besluit dat wanneer verzoekster wordt uitgewezen naar Afghanistan, Zweden zich schuldig maakt aan de schending van art. 3 EVRM.

De uitwijzing naar Syrie betekent een onmenselijke behandeling, nu het leven van de verzoeker ernstig zal bedreigd worden. De kans is dermate groot- gelet op het gebrek aan enige middelen en enige vorm van bescherming - dat verzoeker zal omkomen tijdens de oorlog in zijn thuisland. Tegenpartij weet maar al te goed dat verzoeker niets heeft en dat ze door hem terug te sturen naar* oorlogsgebied grote kans hebben dat conculant door deze beslissing komt te overlijden, gelet op het gebrek aan fundamentele bescherming!

Het is dermate volkomen disproportioneel (de veroordeling ten opzichte van de reële kans van overlijden) en onmenselijk om verzoeker uit te wijzen.

Ten andere is er geen enkele reden om verzoeker 10 jaar de toegang tot liet land te ontfangen. De tijdsduur van het verbod is niet gemotiveerd en is met de natte vinger begroot. Er is geen voldoende motivering waarom deze beslissing werd genomen, zodat er een schending is van de materiele en formele motiveringsplicht!

B. Vordering tot schorsing

1. Ernstige middelen

Verzoekende partij verwijst naar de voormelde ingeroepen middelen aangaande de gegrondheid van het beroep.

Uit de middelen geformuleerd aangaande de gegrondheid, blijkt duidelijk dat er ernstige middelen zijn die toelaten te besluiten tot een schorsing van de bestreden beslissing.

Er is op heden nog geen definitieve beslissing gekomen omtrent het recht op verblijf van de verzoeker!

Zolang hieromtrent geen duidelijkheid bestaat - de verzoeker kan immers in beroep wel asiel of subsidiaire bescherming verkrijgen- kan geenszins dergelijke maatregel worden uitgevaardigd en uitgevoerd!

De verzoeker verwijst daarbij naar de gebruikelijke rechtspraak van uw zetel.

2. Onmiddellijke tenuitvoerlegging berokkent een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

De onmiddellijke tenuitvoerlegging heeft tot gevolg dat verzoeker dient terug te keren naar zijn thuisland. Er dient gewezen te worden op de uiterst schrijnende situatie in SYRIE, dewelke op heden een oorlogsgebied is!

Dagelijks wordt men overspoeld met nieuwsberichten omtrent overlijdens en moorden dewelke in het kader van de oorlog in SYRIE gebeuren.

De verzoeker heeft geen enkel contact meer met zijn familie, heeft geen enkele financiële middelen.

Het spreekt voor zich dat wanneer hij wordt uitgewezen naar SYRIE in een compleet oorlogsgebied terechtkomt, zonder enige vorm van bescherming of middelen om in zijn bescherming te voorzien.

De verzoeker weet geenszins waar hij zijn familie moet vinden- als deze al nog leven zijn.

Een onmiddellijke uitwijzing betekent de dood van de verzoeker.”

3.3. Waar de verzoekende partij in het eerste onderdeel van haar middel wijst op het hangend beroep tegen de beslissing van 8 februari 2013 van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake haar asielaanvraag, hetgeen een schorsende werking heeft waardoor zij haar recht op voorlopig verblijf blijft behouden, stelt de Raad vast dat hij op 6 mei 2013 bij arrest nr. 102 446 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde toe te kennen, zodat dit deel van haar betoog heden feitelijke grondslag mist.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het bestreden besluit geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan dit werd genomen. In de motivering wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 20 van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een besluit tot terugwijzing met verbod gedurende 10 jaar terug te keren werd uitgereikt nu zij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad, de veiligheid van het elektronische betalingsverkeer een fundamenteel belang uitmaakt van de Belgische samenleving en er een reëel en ernstig risico op een nieuwe schending van de openbare orde bestaat gelet het winstgevend karakter van haar misdadige activiteiten.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden besluit is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit haar uiteenzetting blijkt dat de verzoekende partij het bestreden besluit inhoudelijk bekritiseert, zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het bestreden besluit werd genomen op grond van artikel 20 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.”

Uit artikel 20 van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris de verzoekende partij kan terugwijzen wanneer zij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan haar verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 24 september 2012 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar daar zij zich schuldig heeft gemaakt aan *“met bedrieglijk opzet, beoogd te hebben een onrechtmatig economisch voordeel voor zichzelf of voor een ander te verwerven, door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, in een informatiesysteem te hebben ingevoerd, gewijzigd, gewist of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd.”*

De verzoekende partij betwist deze gegevens niet, maar houdt slechts voor: *“Uw zetel zal evenwel dienen vast te stellen dat verzoeker geenszins is veroordeeld voor het toebrengen van fysiek letsel aan personen, doch enkel een enkele daad heeft gesteld met financiële gevolgen voor een persoon. Verzoeker bevindt zich ondertussen reeds meer dan 8 maanden in hechtenis, en heeft ondertussen zijn lesje geleerd. Daar waar Belgische onderdanen feiten plegen, komen zij ook opnieuw in de maatschappij terecht, zodat elke persoon een tweede kans dient te krijgen.*

De Raad merkt op dat het toebrengen van fysiek letsels geenszins een voorwaarde is voor het nemen van een ministerieel besluit tot terugwijzing zoals in casu. Evenmin belet het feit dat verzoekende partij in België zou verblijven sinds 2010, Nederlands zou spreken of het nodige zou gedaan hebben zich te integreren dat een dergelijk besluit wordt genomen. Bovendien sluit dit niet uit dat zij geen gevaar meer zou betekenen voor de openbare veiligheid.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij reeds meer dan 8 maanden in hechtenis zit en haar lesje geleerd zou hebben, herhaalt de Raad dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, maar dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Aldus is zij niet bevoegd te oordelen omtrent het al dan niet beëindigen van de opsluiting van de verzoekende partij, in de mate dat zij dit met haar middel beoogt.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de duur van het verbod om naar België terug te keren, namelijk tien jaar, niet gemotiveerd is en met de natte vinger begroot, wijst Raad er op dat in het bestreden besluit gemotiveerd wordt dat aan de verzoekende partij een verbod wordt opgelegd gedurende tien jaar terug te keren, overwegende dat zij veroordeeld wordt tot een effectieve gevangenisstraf van 3 jaar, overwegende dat uit de door haar gepleegde feiten blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad, overwegende dat het elektronisch betalingsverkeer een fundamenteel belang uitmaakt van de Belgische samenleving en overwegende dat het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten wijst op het bestaan van een ernstig, reëel risico op een nieuwe schending van de

openbare orde. Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij overging tot het nemen van het bestreden besluit en kan de verzoekende partij niet redelijk voorhouden dat niet afdoende gemotiveerd werd.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het bestreden besluit is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om het bestreden besluit te schragen. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van EVRM.

Artikel 2 EVRM luidt als volgt:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

- a. ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;*
- b. teneinde van rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;*
- c. teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”*

Artikel 3 EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift slechts dat de toestand in haar land van herkomst Syrië, dat op dit ogenblik oorlogsgebied is waar dagelijks mensen om het leven komen, schrijnend is. Zij stelt dat zij verwijst naar diverse nieuwsberichten, zonder te duiden welke berichten zij precies bedoelt of deze toe te voegen aan haar dossier, die stellen dat de situatie elke maand dramatischer wordt in Syrië en zonder in concreto elementen aan te reiken aangaande haar geografische omstandigheden in het land van herkomst. Verder houdt zij voor dat zij geen enkel contact meer heeft met haar familie, dat zij niet over financiële middelen beschikt en dat zij niet weet waar zij terecht kan indien zij in oorlogsgebied zou terechtkomen. Zij vreest om het leven te komen bij een terugkeer naar Syrië en stelt dat een uitwijzing het recht op leven in gevaar brengt. Zij brengt echter geen enkel concreet element aan dat aantoont dat zij zelf persoonlijk gevaar zal lopen, maar beperkt zich tot algemene beweringen die zij niet staft met bewijsstukken.

Bovendien wordt verwezen in de bestreden beslissing naar de door de verzoekende partij gevoerde asielprocedures. Dienaangaande kan er verwezen worden naar de motieven van het arrest nr. 102 446 van 6 mei 2013 waarbij de Raad het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verwerpt. De Raad weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat:

“Gelet op het feit dat (1) verzoeker volledig afwijkende identiteitsgegevens opgaf bij zijn eerste en tweede asielaanvraag, dat ook zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen en bijgevolg zijn vluchtmotieven volledig van elkaar afwijken en hij zich tevens tegenspreekt over zijn reisweg, dat hij verschillende asielaanvragen opstartte onder verschillende identiteiten en hij trachtte dit te verzwijgen en dat hij tevens zijn asielaanvragen in Zwitserland en Groot-Brittannië in 2010 heeft verzwegen, zodat niet anders kan dan worden geconcludeerd dat verzoeker bewust heeft gepoogd de Belgische asielinstanties te misleiden teneinde op frauduleuze wijze een beschermingsstatuut te bekomen, (2) verzoeker blijk geeft van een manifest gebrek aan medewerking waar hij nalaat zijn originele identiteitskaart en paspoort, die zich in België bevinden, voor te leggen en hij derhalve zijn identiteit en nationaliteit niet onomstotelijk aantoont, temeer daar mede gelet op verzoekers bedrieglijk handelen aan de door hem bijgebrachte fotokopieën van twee pagina's uit zijn paspoort, zijn identiteitskaart, zijn rijbewijs, een uittreksel van de burgerlijke stand en een woonstattest geen objectieve bewijswaarde kan

worden verleend vermits kopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn en aldus geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit en (3) hij uitermate vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de door hem voorgehouden problemen in Syrië, besluit de Raad dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen en hij derhalve niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.”

In casu brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die afbreuk doen aan de vaststelling van de Raad dat zij *“uitermate vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de door hem voorgehouden problemen in Syrië”*.

Bovendien betreft het bestreden besluit een beslissing tot terugwijzing met verbod gedurende tien jaar naar België terug te keren, en houdt dit derhalve niet in dat de verzoekende partij verplicht wordt zich naar Syrië, laat staan naar oorlogsgebied in Syrië te begeven.

Waar zij verwijst naar *“rechtspraak dewelke een vrouw niet naar Afghanistan stuurde omwille het loutere feit van haar verblijf in Zweden”*, zonder te specificeren welke rechtspraak zij concreet bedoelt, maakt de verzoekende partij de relevantie van deze zogenaamde rechtspraak in casu niet aannemelijk, nu zij geen vrouw is, zij niet naar Afghanistan dient te gaan en zij niet in Zweden verblijft of heeft verbleven, zodat zij hier niet nuttig kan naar verwijzen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de artikelen 2 en 3 EVRM niet aannemelijk.

In de mate dat de verzoekende partij andere *“verplichtingen die voortvloeien uit de internationale verbintenissen ondertekend en geratificeerd door de Belgische staat”* geschonden acht, merkt de Raad op dat een algemene verwijzing niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1, 4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden gepreciseerd of toegelicht is onontvankelijk.

Tenslotte voert de verzoekende partij de schending aan van bepaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat het bestreden besluit een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

In de mate dat de verzoekende partij het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel geschonden acht, wijst de Raad er op dat dit beginsel hem niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals blijkt uit de motivering van het bestreden besluit, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954;

RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop het bestreden besluit andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

T. LEYSEN